

gøres retligt bindende, og mine bemærkninger til de to beslutningsforslag følger derfor opbygningen af B 103.

Angående handicapboliger ønsker forslagsstilleren en kortlægning af det samlede boligbehov for alle grupper af handicappede, men der kan altså ikke gives noget entydigt bud på behovet for handicapboliger. Det er f.eks. ikke alle handicappede, der har behov for en decideret handicapbolig, og nogle mennesker med handicap vil hellere blive boende, hvor de allerede bor, og modtage den fornødne hjælp, som serviceloven berettiger til.

For at finde et tal for behovet af handicapboliger kunne vi jo spørge amter og kommuner, eller vi kunne spørge borgerne. Det vil bare ikke give os et brugbart tal, fordi der er risiko for, at behovet enten er over- eller undervurderet. Det svarer lidt til at spørge om bolig mangelen generelt, den kan man heller ikke få brugbare tal på.

I B 103 foreslås det også, at der af Landsbyggefondens midler afsættes yderligere 300 mio. kr. til etablering af nye handicapboliger. Jeg mener, det er overbud. Med boligbehandlingsplanen i aftalen om den kommunale økonomi for 2004 og med satspuljeaftalen for 2004 har vi allerede fået skabt bedre muligheder for, at amter og kommuner kan etablere handicapboliger, bl.a. ved at 800 tidssvarende botilbud efter serviceloven ombygges til 400 tidssvarende suppleret med ca. 400 nye almene ældreboliger samt yderligere 300 nye almene ældreboliger. Herudover har vi iværksat et udredningsarbejde, der skal belyse, hvordan finansieringsreglerne på området kan tilrettelægges fremover.

Jeg synes, vi skal give disse initiativer tid til at virke. Jeg er overbevist om, at vi med denne indsats vil se en klar forbedring af handicappedes boligforhold, og så vil jeg huske på, at såvel Det Radikale Venstre som Socialdemokratiet er med i satspuljeaftalen.

Kl. 18.30

Begge beslutningsforslag vil gøre DS 3028 retligt bindende. Regeringen besluttede imidlertid allerede i sin handicap-politiske handlingsplan fra februar 2003, at DS 3028 skulle forblive en frivillig standard, og det mener vi fortsat.

For det første ville indførelse af så detaljerede krav gå stik imod regelforenklingen i opbygningen af bygge Lovgivningen. Vi ønsker en bygge Lovgivning, hvor der er en overordnet ramme, som skal sikre, at byggeriet er sikkert, sundt og tilgængeligt, og inden for den ramme skal der være valgfrihed til at vælge forskellige løsnin-

ger, så borgerne får et råderum med hensyn til indretningen af byggeriet. Det gælder for konstruktioner, det gælder for brandsikring, og det gælder også for tilgængelighed.

For det andet er jeg altså ikke enig i, at DS 3028 afspejler de forventninger om almindelig komfort, der generelt stilles til det moderne og det fremtidige byggeri for alle borgere i Danmark. Tværtimod stiller DS 3028 en lang række meget, meget detaljerede krav, som mange ikke-handicappede oplever som meget uhensigtsmæssige.

For det tredje er der de økonomiske realiteter – jeg gentager: de økonomiske realiteter. Al forbedring af tilgængeligheden i det eksisterende byggeri koster penge, også regeringens eget lovforslag, og en forberedelse til implementering af DS 3028 i alt byggeri ville koste endda meget store beløb.

Når der i bemærkningerne til B 115 nævnes, at Dansk Center for Tilgængelighed har beregnet, at når DS 3028 vil koste omkring 1-2 pct. af byggesummen for nybyggeri, er det baseret på nogle særlige forudsætninger, herunder at der bygges i ét plan, og det er jo ikke altid tilfældet. Center for Tilgængelighed oplyser også, at for byggeri i flere etager vil merudgifterne til tilgængelighedsforanstaltninger udgøre op til 8 pct. af byggesummen i nybyggeri.

Gøres DS 3028 retligt bindende for alt byggeri i Danmark, som det foreslås i B 115, vil et forsigtigt skøn være, at der hvert år kommer merudgifter til opfyldelse af kravene i DS 3028-byggeri på minimum 14 mia. kr., og det er jo rigtig mange penge. Ser vi på det offentligt tilgængelige nybyggeri, som er omtalt i B 103, bl.a. biografier, biblioteker osv., vil DS 3028 medføre offentlige merudgifter på minimum 300 mio. kr. Der er i begge tilfælde tale om minimumsskøn, og beregningerne forudsætter, at der ikke sker ændringer i byggeaktiviteten.

Det er imidlertid meget sandsynligt, at såfremt DS 3028 gøres retligt bindende, vil aktiviteten i byggeriet falde, fordi det meget omkostningsfulde tilgængelighedskrav vil medføre, at der er mange, der afstår fra om- og tilbygninger. Det fører til mindre tilgængelighed for de handicappede, ligesom det vil ramme beskæftigelsen i byggebranchen og vil bidrage til en lavere vedligeholdelsesstandard i vores bygninger, og så er det, man må spørge: Er det det, Folketinget ønsker? I modsætning til DS 3028 sikrer bygningsreglementets bestemmelser en praktisk og funk-